

[Kai Moltke.]

nes jeg, at man skal sige det. Man bør tilkendegive, om Amerika her er slået ind på en politik, som ikke kan finde den danske regerings og det danske folketings godkendelse.

Mens jeg er ved udenrigspolitikken, vil jeg sige, at der var almindelig og bred samling om, som den socialdemokratiske ordfører udtrykte det, at vi forhåbentlig snart rykker ind i fællesmarkedet. Der blev samtidig udtalt et ønske om, at der ikke måtte blive trukket grænser, hverken mellem Sverige og Norge eller toldgrænser ned igennem Øresund, og det ønske kan jeg selvfølgelig fuldt ud dele. Men hvad er det, som skaber den særlige situation her, som gør, at Sverige som neutralt land er nødt til at reservere sig, hvor vi så at sige hopper i vandet med begge ben? Det er jo, at Romtraktaten, som man åbenbart fra alle de store partiers side nu accepterer, indeholder klare bestemmelser om, at medlemskab af fællesmarkedet betyder en koordinering af udenrigs- og militærpolitikken. Når tingene ligger sådan, må man gøre opmærksom på, at Danmark jo på visse vitale områder har haft sin særprægede stilling i militærpolitikken. Jeg ved ikke, hvor mange erklæringer vi her i folketinget har modtaget i de 10 år, jeg har været medlem af tinget, men det har af de skiftende regeringer været gentaget, at Danmark i fredstid under ingen omstændigheder vil finde sig i, at atomvåben placeres på dansk område. Der var en tid, hvor disse ting blev ganske overordentlig stærkt understreget, ikke mindst da vi havde atombævegelsen og den slags. Se, hvis man bøjer sig og betingelsesløst accepterer en militær- og udenrigspolitisk koordinering, hvordan ligger det så med, jeg vil ikke sige regeringens vilje, men med regeringens evner til at holde atomvåben borte fra dansk territorium? De to erklæringer, regeringens erklæring om ingen atomvåben på dansk område i fredstid og den ubetingede koordinering af militær- og udenrigspolitikken, kan dog meget let komme i et grelt modsætningsforhold til hinanden.

Derfor tror jeg, det er nødvendigt, før vi går videre i denne debat, at rejse spørgsmålet åbent: vil medlemskab i fællesmarkedet ændre Danmarks udenrigspolitiske stilling i en sådan grad, at de gamle erklæringer om

ingen atomvåben på dansk område fortsat vil have gyldighed for regeringen?

Jeg har med stor interesse lyttet til debatten her i dag om de økonomiske problemer. Det er især en ny økonomisk fordeling, som her er blevet prøvekørt. Statsministeren præsenterede for os i sin åbningstale den såkaldte treenighed, hvoraf det danske folk består. Det ene er de unge under uddannelse, som foreløbig efter regeringens mening ikke kan regnes for en produktiv faktor, men skal have hjælp. Det andet er pensionisterné, de gamle, som er kommet over den alder, hvor de hører med til det, man kalder de produktive årgange. Endelig står i statsministerens samfundsanalyse en tredje gruppe tilbage, dem i den produktive alder.

Se, jeg tror, den tredeling er lidt forenklet og lidt for vanskelig at sluge som grundlag for en helhedsløsning, for der er vel ingen her i salen, der vil påstå, at alle, der er i den produktive alder, er med til at yde produktiv indsats, er med til at yde skabende arbejde, og tage denne gruppe som en helhed. Det er i virkeligheden det, som er kerne-spørgsmålet i de økonomiske fordelings-spørgsmål, der drejer sig om, hvor byrderne skal lægges. Jeg tror derfor, at vi ville vinde i klarhed, hvis statsministeren eller økonomiministeren gav nogle mere detaljerede oplysninger om, hvordan de mange forskellige grupper, der befinder sig i den produktive alder, skal behandles. Det andet er vist at forene uforenelige ting og samle nogle under én hat, som overhovedet ikke hører hjemme i de samme grupper.

Hvad stillingen til pristalsregulering, til udmåling af lønninger osv. angår, får man jo somme tider sine syner, hvor man før har haft sine oplevelser. Nu forhandler parterne, og parterne bliver formanet til at tage økonomiske hensyn, og så kommer pegefingeren: hvis man ikke holder sig inden for rammerne, kan der ventes et eller andet, som vi endnu ikke har fået konkretiseret, og så får vi henvisningen til majdagsordenen, som regeringspartierne stillede i folketinget. Det minder mig lidt om en af de ubehagelige situationer, jeg tidligere har gennemgået i mit liv. Jeg erindrer, at den første dag efter, at de tyske tropper havde besat Horsørødelejn, blev vi opvartet høfligt med havregrød og morgente eller -kaffe og et par styk-